

Формування облікової політики сприяє уникненню помилок у фінансовій звітності, особливо якщо підприємство складається з значної кількості структурних підрозділів, тому формування методики облікової політики актуальне. Проте необхідно пам'ятати, що при складанні облікової політики можна керуватися не тільки професійним судженням, але й існуючим законодавством та нормативними документами. Проблеми виникають вже на самому початку роботи над обліковою політикою, а саме при визначення пріоритетних напрямків побудови бухгалтерського обліку. Керівник підприємства може мати на меті різні цілі, які впливатимуть на розробку документа.

Удосконалення облікової політики має рухатися шляхом актуалізації облікової політики та підвищення її якості. Облікова політика переважно повинна містити положення з організації ведення бухгалтерського обліку на окремому підприємстві, а тому перспективним є розробка державою нормативних актів відповідного рівня, що зведуть до мінімуму невизначеність з методичних питань ведення обліку на окремому підприємстві.

Підсумовуючи вищезазначене, трактуємо облікову політику як сукупність принципів, методів і правил ведення бухгалтерського обліку з урахуванням особливостей господарської діяльності підприємства. Це інструмент, що впливає на систему управління підприємством та відіграє значну роль у ефективному здійсненні його господарської діяльності. Правильний підхід до формування облікової політики дозволить забезпечити потреби менеджменту всіх рівнів управління в достатній, оперативній інформації для прийняття рішення.

Список використаних джерел:

1. Про бухгалтерський облік і фінансову звітність в Україні: Закон України від 16.07.1999 р. № 996-XIV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/996-14>.
2. Левочок М. Т. Основні засади облікової політики підприємства / М. Т. Левочок // Бухгалтерський облік, аналіз та аудит: проблеми теорії, методології організації. – 2018. – № 1. – С. 36- 39.
3. Бухгалтерский учет: учебник / П. С. Безруких, В. Б. Ивашкевич, Н. П. Кондраков ; ред. П. С. Безруких. – [3-е изд., перераб. и доп]. – М : Бухгалтерский учет, 2010. – 624 с.
4. Барановська Т. В. Облікова політика підприємств в Україні: теорія і практика: автореф. дис..... канд. екон. наук : 08.06.04 / Т. В. Барановська ; Нац. аграр. ун-т. – К., 2011. – 21 с.
5. Бойчук Т. Формування облікової політики підприємства: мета, побудова та сфера застосування / Т. Бойчук // Економічний аналіз. – 2010. – Вип. 6. – С. 36-38.
4. Житний П. Є. Облікова політика в умовах розвитку фінансовопромислових систем: методологія та організація : монографія / П. Є. Житний. – Луганськ : Вид-во СНУ ім. В. Даля, 2007. – 352 с.
3. Кудіна І. Проблеми формування облікової політики та шляхи їх вирішення [Електронний ресурс] / І. Кудіна. – Режим доступу : <http://archive.nbuv.gov.ua>.
5. Пушкар М. С. Теорія і практика формування облікової політики: монографія / М. С. Пушкар, М. Т. Щирба. – Тернопіль : Карт-бланш, 2010. – 260 с.

ЗВІТ ПРО УПРАВЛІННЯ: СУТНІСТЬ ТА ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ

Гнедіна К.В., Роднєв Д. В.,

Чернігівський національний технологічний університет

В умовах гармонізації системи бухгалтерського обліку та звітності, адаптації нормативно-правового поля до вимог ЄС у діяльність вітчизняних підприємств все більшою мірою впроваджуються практики зарубіжних суб'єктів господарювання, зокрема в частині формування звітів. Новим звітом для вітчизняних підприємств став Звіт про управління, який вперше у 2018 році мали скласти певні підприємства. Рациональність та ефективність управлінських рішень, які приймаються користувачами, залежать від достовірності, повноти,

доречності інформації, що міститься у звітності підприємства, а для прийняття обґрунтованих рішень не завжди достатньо спиратися на інформацію, яка міститься у фінансовій звітності. Саме тому особливої актуальності набуває питання порядку формування Звіту про управління, визначення його змісту та надання рекомендацій стосовно його складання.

Дослідженню процесу формування Звіту про управління присвячені праці таких вчених, як К.В. Безверхий, Т.А. Бондар, С.Ф. Голов, А.В. Озеран, В.П. Онищенко, В.П. Пантелеєв, Л.С. Стецюк та інших. При цьому особливості формування Звіту про управління є малодослідженими, а структура та зміст потребують уточнень, що зумовлює актуальність даного дослідження.

Метою дослідження є розкриття сутності Звіту про управління та надання рекомендацій щодо його формування вітчизняними підприємствами.

Згідно із п. 7 статті 11 Закону України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» [1] Звіт про управління (або консолідований Звіт про управління) подають разом із фінансовою звітністю (або консолідованою фінансовою звітністю) лише такі підприємства [1]:

- великі підприємства: звіт включає фінансову та нефінансову інформацію;
- середні підприємства: звіт включає фінансову інформацію, а нефінансова інформація може не включатися до звіту.

Малі підприємства, мікропідприємства, а також бюджетні установи не зобов'язані подавати, а отже і складати, Звіт про управління. Банки складають та подають Звіт про управління (консолідований Звіт про управління) Національному банку, що регламентовано «Порядком подання фінансової звітності» № 419 [2]. Звіт про управління разом із фінансовою звітністю та аудиторським звітом мають бути оприлюднені на веб-сторінці або веб-сайті підприємства [2].

Основними користувачами Звіту про управління є:

- зовнішні користувачі: державні органи, інвестори, кредитори, постачальники, споживачі, громадськість;
- внутрішні користувачі: власники, найвищий управлінський персонал, співробітники структурних підрозділів підприємства.

Практична цінність Звіту про управління зумовлена тим, що у ньому знаходиться відображення та інформація, яка не представлена у фінансовій звітності, але яка може бути суттєвою при прийнятті управлінських рішень користувачами звітності. Так, в умовах прискорення глобалізаційних процесів та необхідності залучення іноземних інвестицій для фінансування діяльності та розвитку, складений вітчизняними підприємствами Звіт про управління може вплинути на рішення зарубіжних інвесторів, а тому до формування звіту слід підходити комплексно, розкриваючи ризики функціонування та перспективи діяльності.

Міністерством фінансів України розроблені «Методичні рекомендації зі складання звіту про управління» [3], у якому висвітлено питання щодо інформаційного наповнення звіту. На міжнародному рівні рекомендації щодо складання звіту про управління (звіт має назву «Коментар керівництва») відображено у IFRS Practice Statement 1 Management Commentary [4]. Напрями розкриття інформації у Звіті про управління відповідно до національних методичних рекомендацій та МСФЗ представлено на рисунку 1.

Інформаційне наповнення Звіту про управління

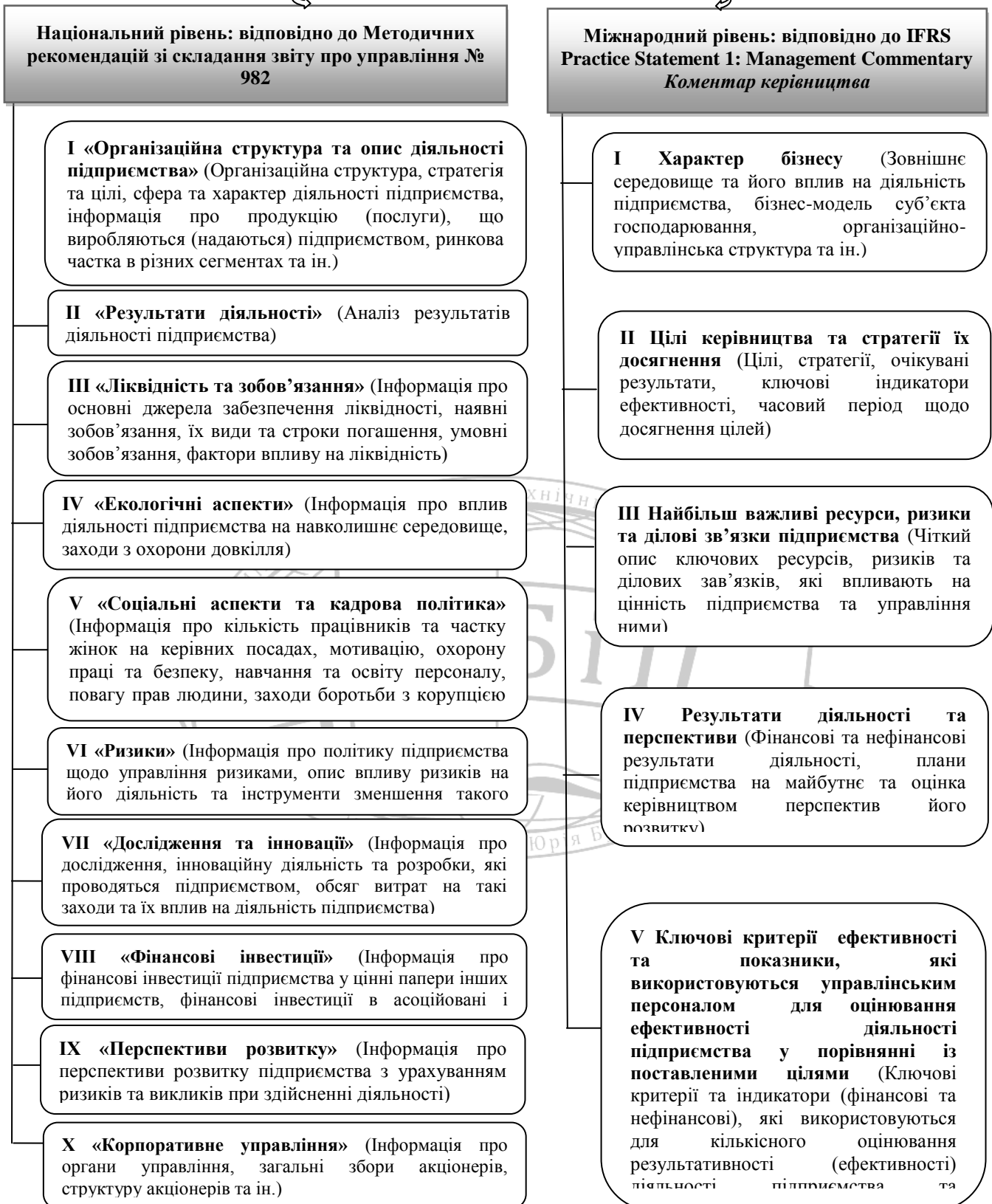

Рисунок 1. Напрями розкриття інформації у Звіту про управління відповідно до національних методичних рекомендацій та МСФЗ*

*Джерело: сформовано авторами на основі [3,4]

Наведена структура Звіту про управління носить рекомендаційний характер. Звіт про управління не має уніфікованої форми, а його структура та зміст можуть бути змінені залежно від особливостей діяльності підприємства та потреб користувачів звітності.

Отже, Звіт про управління є звітом, який містить інформацію про фінансові та нефінансові результати, ризики та перспективи діяльності підприємства і використовується стейкхолдерами для прийняття управлінських рішень. Форма та зміст Звіту про управління не є стандартизованими, а залежать від специфіки діяльності підприємства, вимог внутрішніх і зовнішніх користувачів, підходів до його формування та визначаються підприємством самостійно з урахуванням чинних рекомендацій. При формуванні Звіту про управління доцільно сфокусувати увагу та розкрити такі питання:

- опис зовнішнього та внутрішнього середовищ підприємства;
- економічні, соціальні, екологічні аспекти та результати діяльності підприємства;
- інноваційна діяльність підприємства, інформація про дослідження та розробки;
- інтелектуально-кадровий потенціал підприємства, система мотивації персоналу, корпоративна культура;
- ризики функціонування та система протидії ризикам;
- система внутрішнього контролю та контрольні процедури на підприємстві;
- стратегія розвитку підприємства (цілі, перспективи розвитку, стратегічні заходи тощо).

Список використаних джерел

1. Закон України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1999, N 40, ст.365). Редакція від 16.11.2018. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/996-14>
2. Порядок подання фінансової звітності, затв. постановою Кабінету Міністрів України від 28 лютого 2000 р. № 419. Редакція від 14.07.2018 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/419-2000-%D0%BF>
3. Методичні рекомендації зі складання звіту про управління, затв. Наказом Міністерства фінансів України від 07.12.2018 № 982. Редакція від 18.01.2019 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0982201-18>
4. IFRS Practice Statement 1 Management Commentary. A framework for presentation. URL: <http://eifrs.ifrs.org/eifrs/bnstandards/en/PS01.pdf>

АНАЛІЗ ЕФЕКТИВНОСТІ ПОКАЗНИКІВ СИСТЕМИ ПЕНСІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УКРАЇНИ

Симоненко М. Г.

студент 1-го курсу магістратури групи МФ - 141

Чернігівський інститут інформації, бізнесу і права МНТУ імені академіка Ю. Бугая
Науковий керівник к.е.н., доцент **Семченко-Ковальчук О.Б.**

Здобуття Україною незалежності, здійснення демократичних перетворень у суспільстві та державі заклали якісно нові передумови до реформування системи пенсійного забезпечення. Саме пенсійне забезпечення посідає значне місце в системі соціального страхування як за своїм значенням у матеріальному забезпеченні пенсіонерів, так і за обсягами фінансових ресурсів. Рівень пенсійного забезпечення громадян в Україні і надалі залишається однією з найголовніших проблем соціально-економічного розвитку держави. Зважаючи на це, проблема покращення пенсійного забезпечення громадян в Україні є вкрай актуальною, а від її вирішення у значній мірі залежить ефективність реалізації концепції стратегічного розвитку країни загалом.

Мета дослідження полягає в обґрунтуванні ефективності показників системи пенсійного забезпечення України та розробки практичних рекомендацій щодо його реформування.

У багатьох розвинених країнах держава регулює питання щодо встановлення розміру пенсії та заробітної плати. Пенсії та інші види соціальних виплат і допомоги, які є основним джерелом існування, мають забезпечувати рівень життя, не нижчий від прожиткового мінімуму, встановленого законом. Згідно з міжнародним рейтингом Global Age Watch Index, який досліджує 96 країн і охоплює 91 % всіх людей похилого віку (особи, що досягли 60 років), у світі проживає 901 млн людей похилого віку, що становить 12,3 % від усіх жителів